

Den daværende Cultusminister udtalte sig dengang paa en saadan Maade, at de Huse, jeg sigter til, ifølge disse Udtalelser maatte gaae ind under Loven. Han udtalte sig nemlig i 10de Session, saaledes som man kan see i Tidendens Sp. 326 — jeg maa maaffee tillade mig at oplæse nogle faa Linier — paa følgende Maade: „Disse Stiftelser, med Hensyn til hvilke Ministeriet tidligere jevnlig har taget Beslutning om Salg“ — altsaa antager jeg, at de to Taxationsmænd ogsaa her ere bleve ubmeldte af Retten — „kunne naturligtvis komme ind under Loven, ligesom jeg ogsaa antager det for en Selvsølge, at der med Hensyn til det Gods, der hører under Embeder eller er tillagt Embeder, er saadanne Grunde tilstede, som kunne gjøre det, uønsket, at det ogsaa kommer ind under Loven, som igrigt, det maa indbrømmes, har taget billige Hensyn, saa at derved gaves en yderligere Impuls til at komme til en endelig Afslutning af hele dette Forhold for dette Godses Vedkommende“. Dette ytrede den daværende Cultusminister dengang, efterat han havde udtalt sig om, hvilke Tilfælde der ikke kunde komme ind under Loven, saa at jeg troer, at disse Udtalelser ikke kunne forståes paa anden Maade, end at disse Huse maatte nyde Godt af Loven; dette slete jo imidlertid ikke. I den nævnte Lovs § 1 er der tilføjet et Stykke, som lyder saaledes: „Foraauidt vedkommende Minister maatte finde, at vigtige Grunde tale derfor, skal han være bemyndiget til at undtage enkelte Dele af det nævnte Gods fra denne Lovs Omraade“. Det er af disse Grunde, jeg har tilladt mig at stille denne Forespørgsel, idet jeg nemlig ønsker at faae at vide, om — hvad jeg antager — disse Huse ere bleve undtagne fra denne Lovs Bestemmelser paa Grund af det nu citerede sidste Stykke af § 1. Det kan nemlig have stor Vigtighed for Vedkommende, der endnu er tilbage — der er maaffee flere paa andre Steder i Landet — at faae at vide, hvorledes det forholder sig med denne Sag, og det er derfor, at jeg tillader mig at anmode den høitæredede Cultusminister om at besvare min Forespørgsel, som jeg ikke skal oplæse, da den er ham bekendt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Forespørgselen lyder saaledes: „Af hvilke Grunde ere de Fæstehuse, der som Beneficium ere underlagte Svindinge Præstefald i Svendborg Amt, undtagne fra Lov af 24de April 1860, og kan den nævnte Lov ikke endnu komme de Vedkommende tilgode?“ Paa dette Spørgsmaal vil jeg tillade mig at give det Svar, at disse Huse, som liggende paa Præstegaardsjord, som tildeels stiftsatte under Præstegaarden, og hvis Gammelstat først blev udsøndret i 1863, ikke henhøre under den nævnte Lov, der angaaer Bøndergøds. Denne Fortolkning er bleven gjort gjældende fra Begyndelsen af, og det er Grunden, hvorfor disse Huse under Svindinge Præstefald ikke ere bleve behandlede efter Loven af 24de April 1860, som efter min Formening heller ikke vil kunne komme til Anvendelse paa et eneste Hus, der har de samme Egenskaber som disse. Den ærede Interpellant har ikke været opmærksom paa, at det er Præstegaardsjord, hvorpaa disse Huse ligge. Loven er, som sagt, fra Begyndelsen af bleven fortolket paa den af mig angivne Maade efter en Correspondance mellem Justitsministeriet og Cultusministeriet, men der er Præster, som — jeg kan sige det af egen Erfaring —, da de gjorde deres Indberetninger om, hvilke af deres Præstegaardsjorder der skulde tages, feilagtigt have medtaget Steder, som ikke kunde medtages efter den af mig nævnte Fortolkning af Loven af 1860, hvorom vedkommende Ministerier have været enige. Man har altsaa fra Begyndelsen af indseet, at disse Huse ikke hørte ind under Loven. — Iøvrigt skal jeg give den Dplysning, at der under Svindinge Præstegaard var fire Steder, hvoraf de tre ere solgte. Det ene blev solgt i 1860—61. Efter en Indstilling fra Stiftsøvrigheden skulde Huset for 2,500 Rb. overdrages til den vedkommende Fæster, der havde budt 2,000 Rb., men han fik det for 1,800 Rb. og en Afgift af 5 Tdr. Byg aarlig, med en Moderation i denne Afgift, saalænge han selv benyttede Stedet. Det andet Hus, der kun havde et Tiliggende af 1 Tdr. Hartkorn, blev solgt 1862. Fæsteren havde budt 420 Rb., og han fik det